

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΟ ΧΑΡΤΟΥΜ

Την Κυριακή, 28 Φεβρουαρίου ε.ε., η ΑΘΜ ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ.Θεόδωρος Β' ετέλεσε την Θεία Λειτουργία στον Ιερό Καθεδρικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Χαρτούμ, συλλειτουργούντων του Σεβ.Μητροπολίτου Χαρτούμ κ.Εμμανουήλ και του θεοφιλ.Επισκόπου Βαβυλώνος κ.Νήφωνος.

Προ του πέρατος της Λειτουργικής Προσευχής ο Σεβασμ.Χαρτούμ προσεφώνησε ένθερμα τον Μακαριώτατο αναφερθείς στην ιστορική διαδρομή της Ιεράς Μητροπόλεως Χαρτούμ και την ιστορική σημασία της χαροποιού παρουσίας του Σεπτού Προκαθημένου του παλαιφάτου Πατριαρχείου για την τοπική Εκκλησία.

Ακολούθως ο Μακ.Πατριάρχης εκήρυξε τον θείο λόγο και προσέφερε Ποτήριο για την τέλεση της Αναιμάκτου Θυσίας στον Ιερό Ναό, στα προπύλαια του οποίου έκανε τα αποκαλυπτήρια της αναμνηστικής μαρμάρινης επιγραφής.

Στην Ευχαριστιακή Σύναξη παρέστησαν ο Εξοχ.Πρέσβης της Ελλάδος στο Σουδάν κ.Χρήστος Καραπάνος, ο Εξοχ.Πρέσβης της Αιγύπτου κ.Abdel-Wahab, ο Αξιότ.Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας κ.Ξενοφών Καραπαναγιώτης, εκπρόσωποι των ελληνικών οργανώσεων, εκπαιδευτηρίων κ.α.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΑΘΜ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Συνηγμένοι σήμερα γύρω από το ιερό θυσιαστήριο, γευόμαστε πνευματικώς την χαρά της μεταξύ μας κοινωνίας, ως Σώμα Χριστού. Δοξολογώντας “εν ενί στόματι και μια καρδιά” τον Αρχιποίμενα Κύριο, λατρεύουμε τον Τριαδικό θεό, τον ουράνιο Πατέρα του γένους των ανθρώπων και βιώνουμε το θαύμα της πίστεως, το μεγαλείο της οποίας εκδιπλώθηκε ενώπιόν μας μέσα από την Ευαγγελική περικοπή που αναγνώσαμε νωρίτερα, στο θαύμα του παραλυτικού της Καπερναούμ.

Η Καπερναούμ ήταν μία μικρή κωμόπολη 1500 κατοίκων. Σε αυτήν την κωμόπολη ο Ιησούς “εισήλθεν εις οίκον” και εκήρυττε τον λόγο Του. Η σύναξη του λαού υπήρξε μεγάλη μέσα στο μικρό αυτό σπίτι. Και ενώ ο Κύριος εκήρυττε έρχεται μία μικρή ομάδα ανδρών, “παραλυτικόν φέροντες, αιρόμενον υπό τεσσάρων”. Και επειδή η πρόσβαση είναι αδύνατη, οι ομάδα των ανδρών αυτών αποφασίζει να καταστρέψει μέρος της οροφής, ώστε από εκεί να αποκτήσει πρόσβαση το φορείο με τον παράλυτο προς τον Κύριο.

Και τότε συντελείται το παράδοξο θαύμα. “Ιδών ο Ιησούς την πίστην αυτών”, των συνοδών δηλαδή του παραλύτου, θεραπεύει τον άρρωστο. Η πίστη των τεσσάρων φίλων έγινε αφορμή και αιτία να θεραπεύσει τον πέμπτο!

Αγαπητά μου παιδιά,

Συνήθως δεν σκεφτόμαστε αυτήν την πλευρά της πίστεως. Όταν μιλάμε για πίστη, δυστυχώς πάντοτε αναζητούμε μία προσωπική και ατομική πίστη. Αυτός πιστεύει, λέμε, η εκείνος δεν πιστεύει. Ποτέ όμως δεν αναζητούμε την πίστη της κοινότητας όπου κάποιος ανήκει και ζει. Ποτέ δεν αναφερόμαστε στην πίστη των άλλων μελών της οικογένειας η στην πίστη της κοινωνίας η ακόμη και αυτής της εκκλησιαστικής κοινότητας όπου υπάγεται.

Το πρόβλημα δεν είναι ότι υπάρχουν και απιστοι αδελφοί μας στον κόσμο τούτο. Το προβληματικό σημείο βρίσκεται στο γεγονός ότι συνήθως δεν υπάρχουν μερικοί φίλοι, κάποιιοι συγγενείς, μία ομάδα προσώπων που να πιστεύει και να προσεύχεται γι' αυτούς.

Όμως ο Χριστός, μας λέγει η Αγία Γραφή “αγίασε εαυτόν υπέρ αυτών”, δηλαδή υπέρ της ανθρωπότητας. Οι Άγιοί μας αγωνίσθηκαν, πόνεσαν, έκλαυσαν και αγιάσθηκαν για την δική μας σωτήρια. Πόσο διαφορετικός θα ήταν ο κόσμος εάν εμείς πιστεύαμε

και αγωνιζόμασταν και αγιαζόμασταν για κάποιο φίλο, για κάποιο συγγενή, για κάποιο γείτονα η πολύ περισσότερο ακόμη για κάποιον εχθρό!

Το θαύμα έγινε στην Καπερναούμ επειδή ακριβώς ο Κύριος είδε ξεκάθαρη την πίστη των τεσσάρων φίλων, των “αιρόντων” τον παραλυτικό σύντροφό τους. Το θαύμα συνετελέσθη γιατί η αγάπη του Θεού βρήκε γόνιμο έδαφος στις ψυχές αυτών, που δεν δίστασαν και την οροφή του ξένου σπιτιού να καταστρέψουν, πεπεισμένοι ότι η θυσία αυτή έπρεπε να γίνει και γιατί ο αρρωστος φίλος έπρεπε να θεραπευθή και κυρίως γιατί ο κηρύττων στον οίκο αυτό, ήταν “κάποιος” απεσταλμένος από την αδιάπτωτη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο.

Αδελφοί μου,

θα διερωτάσθε ίσως γιατί εμμένω στο καίριο αυτό σημείο της Ευαγγελικής περικοπής.

Η χαρά μου είναι μεγάλη και αληθινή, διότι ευρίσκομαι στην ευλογημένη τούτη χώρα της εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, το Σουδάν. Ευρίσκομαι κοντά σε αγαπητά πρόσωπα, στον άκονως διακονούντα εδώ Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ.Εμμανουήλ, στον ευσεβή κλήρο και στα πιστά της Εκκλησίας μέλη, οι οποίοι, όλοι μαζί, δοξολογείτε τον θεο καθημερινά στην πνευματική πανδεσία της ορθοδόξου εκκλησιαστικής ζωής.

Ίσως κάποιοι νομίζουν ότι η εκκλησιαστική επαρχία του Χαρτούμ είναι μία ολιγομελή αριθμητικά εκκλησιαστική κοινότητα. Αυτή μπορεί να είναι μία φαινομενική εικόνα. Η αλήθεια όμως δεν εντοπίζεται στον αριθμό των μελών που απαρτίζουν το πλήρωμα της Μητροπόλεως αυτής, αλλά στην βαθεία πίστη των χριστιανών του Σουδάν. Η αλήθεια και η βεβαιότητα αποκαλύπτεται στο γεγονός ότι όλοι εσείς, το ορθόδοξο ποίμνιο της τοπικής αυτής Εκκλησίας, έχετε την πίστη που επέδειξαν οι φίλοι του παραλυτικού και εμμένετε να ζείτε εδώ, να διατηρείτε την φλόγα της πίστεως των πατέρων μας άσβεστη, να κρατάτε τις πατρώες παραδόσεις μας, να σέβεστε την Αγία μας Εκκλησία, να περιβάλλετε με υϊκή αγάπη τον Επίσκοπό σας, να αποδίδετε την τιμή και να ζητάτε την ευλογία του Φωτιστού της Μητέρας Εκκλησίας της Αλεξανδρείας Αποστόλου και Ευαγγελιστού Μάρκου, δια του ταπεινού συνεχιστού της μαρτυρικής διακονίας Του, του Πατέρα και Πατριάρχου σας.

Στο θαύμα της πίστεως που η Αλεξανδρινή Εκκλησία βιώνει ανά τους αιώνες, άλλοτε μέσα από το αίμα των Πατριαρχών, των κληρικών και των παιδιών Της και άλλοτε μέσα από την νηνεμία των ευνοϊκών καιρών, συμμετέχουμε και συνεργαζόμαστε όλοι, καθένας με την ιδιαιτερότητα του χαρίσματος του και την δυνατότητα της από Θεού δωρεάς του. Η Ιεραρχία και ο κλήρος, αλλά και όλο το ποίμνιο του Πατριαρχείου ενεργοποιούν τα χαρίσματά τους και φέρουν την ευθύνη της πίστεως και της παράδοσής τους στα διάφορα σημεία της αφρικανικής γης. Άλλοι με την απλότητα της πνευματικής τους εμπειρίας και άλλοι με την βαθύτητα και την καθαρότητα του πνεύματός τους υπηρέτησαν και υπηρετούν τον θεσμό του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και το αναδεικνύουν σε φορέα της Χαριτος του Θεού.

Το Πατριαρχείο μας, που για δύο χιλιάδες χρόνια στέκει φρουρός της πίστεως και εγγυητής της ενότητας των Ορθοδόξων Χριστιανών σε όλη την αφρικανική ήπειρο, επί μακαριστού Πατριάρχου Αλεξανδρείας Φωτίου, εν Συνόδω, την 4η Δεκεμβρίου του 1918, λαβόν υπ’ όψιν τις πνευματικές ανάγκες των πιστών της χώρας αυτής της Ανατολικής Αφρικής, ίδρυσε την Ιερά αυτή Μητρόπολη, υπό τον τίτλο Νουβίας και εξέλεξε πρώτο Μητροπολίτη τον μακαριστό Νικόλαο Ευαγγελίδη, τον μετέπειτα Πατριάρχη Αλεξανδρείας Νικόλαο τον Ε’. Με την πράξη αυτή η Εκκλησία έδειξε την μητρική της αγάπη στο ελληνορθόδοξο ποίμνιό της ευλογημένης αυτής περιοχής. Η αύξηση των Ελλήνων και η οργάνωσή τους σε κοινότητες, η ανέγερση ιερών ναών, η δημιουργία πνευματικών κέντρων και ελληνικών σχολείων, αλλά περισσότερο η βαθεία πίστη των

πατέρων σας, οδήγησαν σ αυτήν την απόφαση.

Η Εκκλησία μας δεν παύει να θυμάται την προσφορά των προγόνων μας και του ελληνικού πνεύματος, το οποίο πλέον είναι ταυτισμένο με την πίστη στο Χριστό. Το δικό μας χρέος είναι να μείνουμε πιστοί στην Εκκλησία, στις παραδόσεις Της και την ελληνικότητά μας.

Αγαπητοί μου,

Ο Πανοικτήρμων Κύριος ελέησε τον παράλυτο και θαυματουργήσε σε αυτόν “ιδών την πίστην” των φερόντων αυτόν. Αν ο κόσμος μας ζει η δεν ζει σήμερα το θαύμα, όχι τόσο αυτό που συντελείται επάνω σε μία σωματική αναπηρία, αλλά κυρίως αυτό που αφορά την αλλαγή της προσωπικής και συλλογικής συνείδησης και του τρόπου ζωής, αυτό είναι βασικό κριτήριο της ποιότητας της πίστεώς του.

Η πίστη και ο αγιασμός, όπως συμβαίνει και με την θεία Λειτουργία, είναι εκκλησιολογικά γεγονότα και αναφέρονται σε ολόκληρο τον κόσμο. Μόνο έτσι μπορεί να λειτουργήσει σωτηριολογικά μία εκκλησιαστική κοινότητα και επευλογείται από το θεο, ενισχύεται εσωτερικά και εξωτερικά και επομένως φέρει την σφραγίδα του Κυρίου.

Αυτήν την ουράνια ευλογία επικαλούμεθα για την τοπική Εκκλησία του Σουδάν, αναφωνούντες διαρκώς υπέρ όλου του χριστεπωνύμου πληρώματος του Αποστολικού και Πατριαρχικού Θρόνου του Αγίου Μάρκου, του φωτιστού, εφόρου και προστάτου της Εκκλησίας των Αλεξανδρέων **«Όπως υπό το κράτος σου πάντοτε φυλαττόμενοι, Σοι δόξαν αναπέμπομεν Κύριε, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων».** Αμήν!